

– adaptare după Ion Creangă –

Mă trezește mama într-o dimineață din somn, cu vai-nevoie, zicându-mi:
— Scoală, duglișule, înainte de răsăritul soarelui; iar vrei să te pupe cucul armenesc și să te spurce, ca să nu-ți meargă bine toată ziua?

Căci așa ne amăgea mama cu o pupăză care-și făcea cuib, de mulți ani, într-un tei foarte bătrân și scorburos, pe coasta dealului, la moș Andrei, fratele tatei cel mai mic. Și numai ce-o auzai vara: „Pu-pu-pup! Pu-pu-pup!” dis-de-dimineață, în toate zilele, de vuia satul.

Și cum mă scol, îndată mă și trimite mama cu demâncare în țarină, la niște lingurari ce-i aveam tocmiți prășitori, tocmai în Valea-Seacă, aproape de Topolița. Și pornind eu cu demâncarea, numai ce și aud pupăza cântând: „Pu-pu-pup! Pu-pu-pup! Pu-pu-pup!”

Eu, atunci, să nu-mi caut de drum tot înainte? Mă abat pe la tei, cu gând să prind pupăza, căci aveam grozavă ciudă pe dânsa: nu numaidecât pentru pupat, cum zicea mama, ci pentru că mă scula în toate zilele cu noaptea-n cap din pricina ei.

Și cum ajung în dreptul teiului, pun demâncarea jos în cărare pe muchia dealului, mă sui încetisor în tei, care te adormea de mirosul florii, bag mâna în scorbură, unde știam, și norocul meu!... Găbuiesc pupăza pe ouă și zic plin de mulțumire: „Taci, leliță, că te-am căptușit eu! Îi mai pupa tu și pe dracul de-acum!”